

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 306

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 7 aprilie 2025

SUMAR

	Pagina
ACTE ALE SENATULUI	
27. — Hotărâre pentru numirea vicepreședintelui Consiliului de monitorizare a implementării Convenției privind drepturile persoanelor cu dizabilități	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 428 din 24 septembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2016 pentru organizarea și funcționarea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative	2–3
Decizia nr. 431 din 24 septembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (3), ale art. 286 alin. (1), ale art. 309, ale art. 324 alin. (1) și ale art. 327 din Codul de procedură penală.....	4–5
Decizia nr. 555 din 29 octombrie 2024 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. (1), art. 72 lit. a) și g) și art. 77 din Legea acvaculturii	6–13
ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE	
17. — Hotărâre pentru aprobarea condițiilor de tipărire a buletinelor de vot care vor fi utilizate la referendumul local din data de 18 mai 2025 din comuna Parva, județul Bistrița-Năsăud	14–15
ACTE ALE CAMEREI CONSULTANȚILOR FISCALI	
5. — Hotărâre privind stabilirea modalității de organizare și susținere a examenului de atribuire a calității de consultant fiscal sau de consultant fiscal asistent — sesiunea noiembrie 2025	15

ACTE ALE SENATULUI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****SENATUL****HOTĂRÂRE****pentru numirea vicepreședintelui Consiliului
de monitorizare a implementării Convenției
privind drepturile persoanelor cu dizabilități**

În temeiul prevederilor art. 67 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 5 alin. (1) și 6) din Legea nr. 8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități, cu modificările și completările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Senatul o numește pe doamna Shilbaya-Matei Mihaela în funcția de vicepreședinte al Consiliului de monitorizare a implementării Convenției privind drepturile persoanelor cu dizabilități pentru un mandat de 4 ani.

Această hotărâre a fost adoptată în ședința Senatului din 7 aprilie 2025, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
MIRCEA ABRUDEAN

București, 7 aprilie 2025.
Nr. 27.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 428****din 24 septembrie 2024**

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2016 pentru organizarea și funcționarea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Marian Enache	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2016 pentru organizarea și funcționarea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, excepție ridicată de Ion Găulea Trandafir, Laurențiu Ioniță, Ionel Sefer și Eugen Pădure în Dosarul nr. 445/122/2021 al Tribunalului Giurgiu — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.754D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care solicită respingerea excepției ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 18 mai 2021, pronunțată în Dosarul nr. 445/122/2021, **Tribunalul Giurgiu — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2016 pentru organizarea și funcționarea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative**, excepție ridicată de Ion Găulea Trandafir, Laurențiu Ioniță, Ionel Sefer și Eugen Pădure cu ocazia soluționării unei cauze penale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin, în esență, că menținerea posibilității procurorului de la o structură specializată de parchet de a ancheta, în cazul disjungerii cauzei, infracțiuni care nu sunt de competența unității de parchet din care face parte are drept consecință nerespectarea dispozițiilor referitoare la competența materială a organului de urmărire penală. Astfel, legiuitorul nu și-a îndeplinit obligația ce decurge din respectarea principiului legalității, ceea ce contravine art. 1 alin. (3) și (5), art. 21 alin. (3), art. 24 și 132 din Constituție.

6. **Tribunalul Giurgiu — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Textul de lege criticat reglementează un caz de prorogare de competență în favoarea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (DIICOT) în situația în care, într-o cauză, procurorul DIICOT sesizat cu privire la comiterea mai multor infracțiuni, dintre care unele de competența acestei structuri, dispune trimiterea în judecată pentru aceste infracțiuni și disjunge cauza spre soluționare cu privire la celelalte infracțiuni care ar fi de competența altor organe de urmărire penală. Prin această prevedere legiuitorul a optat pentru extinderea competenței materiale a procurorului DIICOT chiar și pentru infracțiuni ce, în mod normal, nu ar intra în sfera sa de competență, ca urmare a necesității unei bune administrări a justiției și pentru a permite organului de cercetare penală să realizeze o cercetare completă a infracțiunilor presupus a fi comise de aceeași persoană, așadar atât a infracțiunilor care intră în sfera de competență a DIICOT, cât și a infracțiunilor care nu intră în competența sa materială, dar a căror cercetare separată ar afecta interesul bunei înfăptuiri a justiției. Astfel, dispoziția legală criticată reglementează într-o manieră clară și previzibilă un caz special de prorogare de competență în favoarea DIICOT, având în vedere legătura dintre infracțiunile reținute în sarcina unei persoane, cu atât mai mult cu cât competența DIICOT este determinată, conform art. 11 alin. (1) pct. 1 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2016, de conexitatea mijloc — scop dintre infracțiunile de competența acestei direcții, expres enumerate în cuprinsul art. 11, și cele de competența altor parchete.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2016 pentru organizarea și funcționarea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 22 noiembrie 2016, cu următorul conținut: „*În cazul în care dispune disjungerea în cursul urmăririi penale, procurorul din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism poate continua efectuarea urmăririi penale și în cauza disjunsă.*”

11. Autorii excepției susțin că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) referitor la cerințele de calitate a legii, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 24 referitor la dreptul la apărare și art. 132 referitor la statutul procurorilor.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 380 din 8 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 977 din 13 octombrie 2021, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2016 sunt neconstituționale.

13. Având în vedere că, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale” și ținând cont de faptul că Decizia nr. 380 din 8 iunie 2021, mai sus menționată, a fost pronunțată și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, ulterior sesizării instanței de contencios constituțional în prezenta cauză, Curtea apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2016 a devenit inadmisibilă.

14. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2016 pentru organizarea și funcționarea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, excepție ridicată de Ion Găulea Trandafir, Laurențiu Ioniță, Ionel Sefer și Eugen Pădure în Dosarul nr. 445/122/2021 al Tribunalului Giurgiu — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Giurgiu — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marișiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 431

din 24 septembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (3), ale art. 286 alin. (1), ale art. 309, ale art. 324 alin. (1) și ale art. 327 din Codul de procedură penală

Marian Enache	— președinte
Cristian Deliora	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (3), ale art. 286 alin. (1), ale art. 309, ale art. 324 alin. (1) și ale art. 327 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ramona Delia Ionescu în Dosarul nr. 331/64/2021 al Tribunalului Brașov — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.068D/2021.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției, domnul avocat Alexandru Zampieri, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului prezent, care solicită admiterea excepției, apreciind că noțiunea de „procuror” cuprinsă de dispozițiile de lege criticate nu se poate interpreta în sensul că se referă la un organ colegial. Din interpretarea sistematică a dispozițiilor Codului de procedură penală rezultă că procurorul este organ judiciar unipersonal, un argument în acest sens fiind și prevederile art. 64 alin. (4) din Legea nr. 304/2004. Or, în cauză au fost desemnați mai mulți procurori, ceea ce contravine Legii fundamentale. Această interpretare, dată de organul judiciar, determină neconstituționalitatea dispozițiilor de lege criticate.

4. Având cuvântul, reprezentanta Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (3) lit. a), b) și c), ale art. 286 alin. (1) și ale art. 327 lit. b) din Codul de procedură penală, acestea neavând legătură cu soluținarea cauzei. În subsidiar, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Invocă, în acest sens, Decizia nr. 772 din 18 noiembrie 2021, Decizia nr. 111 din 28 februarie 2019 și Decizia nr. 466 din 25 iunie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Decizia penală nr. 5/R din 31 mai 2021, pronunțată în Dosarul nr. 331/64/2021, **Curtea de Apel Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (3), ale art. 286 alin. (1), ale art. 309, ale art. 324 alin. (1) și ale art. 327 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ramona Delia Ionescu. Curtea Constituțională a fost sesizată ca urmare a admiterii recursului împotriva încheierii prin care Tribunalul Brașov — Secția penală a respins cererea de sesizare a instanței de contencios constituțional cu excepția de

neconstituționalitate anterior menționată, ridicată cu ocazia verificării legalității sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală în dosarul de urmărire penală.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia apreciază că dispozițiile criticate sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează că permit ca, în aceeași cauză penală, actele procesuale să fie efectuate de doi sau mai mulți procurori, ca un „organ judiciar colegial”. Arată că în cauza sa actele de urmărire penală au fost efectuate de doi procurori, deși dispozițiile de lege criticate prevăd în mod expres că acestea trebuie realizate de un singur procuror. Apreciază că, atunci când se referă la „procuror”, legiuitorul a avut în vedere organul judiciar unipersonal, încălcarea acestei reguli producând consecințe negative. Susține că intervenția a doi sau mai multor procurori în ceea ce privește realizarea actelor de urmărire penală constituie o încălcare a normelor privind competența organelor de urmărire penală, ceea ce atrage nulitatea absolută a actelor procesuale efectuate. În final, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 302 din 4 mai 2017.

7. Curtea de Apel Brașov — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că, prin folosirea noțiunii de „procuror”, legiuitorul a urmărit să facă o referire la organul de urmărire penală competent să îndeplinească anumite activități de urmărire penală, în acest sens fiind și dispozițiile art. 30 din Codul de procedură penală, care enumeră organele judiciare, la lit. b) fiind prevăzut în mod expres procurorul, iar nu unitatea de parchet. A interpreta noțiunea de „procuror” în sensul menționat de autoarea excepției ar însemna acordarea unei personalități juridice distincte fiecărui procuror, fapt care contravine expres dispozițiilor art. 131 alin. (2) din Constituție, care reglementează modul de organizare a procurorilor în parchete. Așa fiind, apreciază că noțiunea de „procuror” face referire la organul judiciar în sens larg și nu poate fi interpretat în mod restrictiv, unipersonal, dispozițiile procedurale nefiind în contradicție cu prevederile constituționale invocate.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile avocatului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 56 alin. (3), ale art. 286 alin. (1), ale art. 309, ale art. 324 alin. (1) și ale art. 327 din Codul de procedură penală, cu următorul conținut:

— Art. 56 alin. (3): „Urmărirea penală se efectuează, în mod obligatoriu, de către procuror:

a) în cazul infracțiunilor pentru care competența de judecată în primă instanță aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție sau curții de apel;

b) în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 188-191, art. 257, 277, art. 279-283 și art. 289-294 din Codul penal;

c) în cazul infracțiunilor săvârșite cu intenție depășită, care au avut ca urmare moartea unei persoane;

d) în cazul infracțiunilor pentru care competența de a efectua urmărirea penală aparține Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sau Direcției Naționale Anticorupție;

e) în alte cazuri prevăzute de lege.”;

— Art. 286 alin. (1): „Procurorul dispune asupra actelor sau măsurilor procesuale și soluționează cauza prin ordonanță, dacă legea nu prevede altfel.”;

— Art. 309: „(1) Acțiunea penală se pune în mișcare de procuror, prin ordonanță, în cursul urmăririi penale, când acesta constată că există probe din care rezultă că o persoană a săvârșit o infracțiune și nu există vreunul dintre cazurile de împiedicare prevăzute la art. 16 alin. (1).

(2) Punerea în mișcare a acțiunii penale este comunicată inculpatului de către organul de urmărire penală care îl cheamă pentru a-l audia. Dispozițiile art. 108 se aplică în mod corespunzător, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.

(3) La cerere, inculpatului i se eliberează o copie a ordonanței prin care a fost dispusă măsura.

(4) Atunci când consideră necesar, procurorul poate proceda personal la audierea inculpatului și la comunicarea prevăzute la alin. (2).

(5) Organul de urmărire penală continuă urmărirea și fără a-l audia pe inculpat atunci când acesta lipsește nejustificat, se sustrage sau este dispărut.”;

— Art. 324 alin. (1): „Urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de către procuror în cazurile prevăzute de lege.”;

— Art. 327: „Atunci când constată că au fost respectate dispozițiile legale care garantează aflarea adevărului, că urmărirea penală este completă și există probele necesare și legal administrate, procurorul:

a) emite rechizitoriu prin care dispune trimiterea în judecată, dacă din materialul de urmărire penală rezultă că fapta există, că a fost săvârșită de inculpat și că acesta răspunde penal;

b) emite ordonanță prin care clasează sau renunță la urmărire, potrivit dispozițiilor legale.”

12. Autoarea excepției susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) referitor la cerințele de calitate a legii, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 132 alin. (1) referitor la statutul procurorilor. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autoarea acesteia nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate, ci face diverse aprecieri referitoare la efectuarea actelor de cercetare penală, pe de o parte, și la modalitatea de aplicare a legii de către organul judiciar, pe de altă parte.

14. Având în vedere cele susținute în motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că autoarea acesteia este nemulțumită, în realitate, de modul de aplicare a dispozițiilor criticate și de modalitatea de soluționare a cererilor sale. Curtea reține că modul de aplicare a dispozițiilor criticate și soluția pronunțată în cauză, elemente care constituie, în realitate, cauza nemulțumirii acestuia, nu pot constitui motive de neconstituționalitate a textelor de lege criticate și, prin urmare, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate, ci sunt de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului. A răspunde criticilor autoarei excepției în această situație ar însemna o ingerință a Curții Constituționale în activitatea de judecată, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 126 din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

15. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (3), ale art. 286 alin. (1), ale art. 309, ale art. 324 alin. (1) și ale art. 327 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ramona Delia Ionescu în Dosarul nr. 331/64/2021 al Tribunalului Brașov — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Brașov — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 555

din 29 octombrie 2024

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. (1), art. 72 lit. a) și g) și art. 77 din Legea acvaculturii

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliora	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— prim-magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii acvaculturii, obiecție formulată de Președintele României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 6.321 din 8 iulie 2024 și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.309A/2024.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate se arată că, la data de 1 iulie 2024, în urma reexaminării determinate de pronunțarea de către Curtea Constituțională a Deciziei nr. 19 din 15 februarie 2023, Parlamentul a transmis Președintelui României, în vederea promulgării, Legea acvaculturii (PL-x nr. 474/2021). Prin decizia precitată, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 14 alin. (1) și (4), ale art. 21 alin. (1) și ale art. 30 alin. (1), precum și cele ale art. 71 lit. f), ale art. 73 și ale art. 74 alin. (1)-(3) din Legea acvaculturii sunt neconstituționale.

4. Parlamentul, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 19 din 15 februarie 2023, în procedura de reexaminare, a operat o serie de modificări și completări asupra conținutului normativ al legii analizate. Cu toate acestea, legea conține dispoziții ce contravin unor norme și principii constituționale privind depășirea limitelor reexaminării prin introducerea unor noi norme fără legătură cu decizia Curții sau cu obiectul de reglementare al legii, dar și dispoziții care, prin noul lor conținut normativ, încalcă art. 1 alin. (3) și (5), art. 44, 102, 136 și art. 147 alin. (2) și (4) din Constituție.

5. Astfel, se invocă motive de neconstituționalitate extrinsecă, respectiv depășirea limitelor reexaminării și încălcarea art. 147 alin. (2) și (4) din Constituție. În acest sens se menționează că, în procedura de reexaminare, la Camera Deputaților, Camera decizională, s-a introdus un nou articol, art. 77, referitor la posibilitatea de a amplasa instalații de producere a energiei fotovoltaice pe maximum 25% din suprafața amenajării piscicole concesionate, arendate sau închiriate fără a fi nevoie de autorizație de construire, cu acordul administratorului, ceea ce reprezintă o normă introdusă cu depășirea limitelor reexaminării, fără nicio legătură cu obiectul legii, cu Decizia Curții Constituționale nr. 19 din 15 februarie 2023 sau cu considerentele acesteia.

6. În mod constant, în viziunea instanței constituționale, în procedura de reexaminare, competența Parlamentului este strict limitată la normele care au fost declarate neconstituționale și la eventuale intervenții legislative pentru corelarea dispozițiilor și asigurarea unei reglementări unitare, nefiind cazul unor astfel de operațiuni în situația de față. În consecință, introducerea art. 77 în cuprinsul legii criticate, în forma rezultată în urma reexaminării în scopul punerii în acord cu Decizia Curții Constituționale nr. 19 din 15 februarie 2023, este de natură să contravină art. 147 alin. (2) și (4) din Constituție, în raport cu jurisprudența Curții Constituționale referitoare la limitele sesizării Parlamentului.

7. De altfel, derogarea de la cadrul general privind autorizarea lucrărilor de construcții a fost introdusă direct la Camera Deputaților, Camera decizională, și cu încălcarea principiului bicameralismului prevăzut de art. 61 alin. (2) din Constituție, sustrăgând prevederile introduse de la analiza și votul primei Camere sesizate. Mai mult, o derogare de această natură pune în discuție însăși rațiunea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, al cărei scop este de a organiza intervențiile inclusiv asupra unor terenuri proprietate privată, stabilind limitele exercitării acestui drept.

8. Cu privire la motivele de neconstituționalitate intrinsecă, se arată că art. 30 alin. (1) din legea criticată încalcă art. 1 alin. (5), art. 44, 136 și art. 147 alin. (2) și (4) din Constituție.

9. Această prevedere stabilea obligația vânzării directe a terenurilor din domeniul privat al statului pe care sunt construite amenajări piscicole și a terenurilor aferente, obligație ce trebuie executată atunci când se formulează o intenție de cumpărare. În critica sa inițială, Președintele României a subliniat inexistența unor garanții suficiente pentru protejarea dreptului de proprietate al statului, lipsa unor criterii minimale și a unui mecanism de stabilire a prețului, pentru ca operațiunile să se desfășoare cu reflectarea valorii reale a bunurilor proprietate a statului. Prin Decizia nr. 19 din 15 februarie 2023, paragraful 100, instanța constituțională a reținut criticile aduse art. 30 alin. (1) din lege ca fiind întemeiate, prin faptul că s-a instituit o reglementare derogatorie de la dreptul comun reprezentat de Codul administrativ, fără folosirea expresiei „prin derogare de la” și, implicit, fără corelarea noii reglementări cu actualul cadru normativ, respectiv prin lipsa oricărei prevederi referitoare la perioada pentru care cumpărătorul se obligă să mențină activitatea de acvacultură pe terenul cumpărat. De asemenea, Curtea a stabilit că pentru evaluarea terenurilor propuse spre vânzare, criteriile pot fi detaliate fie în cuprinsul legii, fie în cuprinsul unor acte de reglementare secundară, fie prin sistemul de evaluare aplicat de evaluator.

10. În procedura de reexaminare, Parlamentul a modificat art. 30 alin. (1)-(3) din lege, păstrând alin. (4) și (5) și reconfigurând mecanismul de vânzare a terenurilor prin intervenția Agenției Naționale pentru Pescuit și Acvacultură (ANPA).

11. Se arată că art. 30 alin. (1) instituie un mecanism derogatoriu de la procedura prevăzută de Codul administrativ pentru vânzarea bunurilor proprietate privată a statului pentru o categorie de bunuri reprezentată de „terenurile din domeniul privat al statului pe care sunt construite amenajări piscicole și terenurile aferente acestora”. Astfel, terenurile se vor putea vinde direct, în baza unui studiu de oportunitate realizat de ANPA și aprobat prin hotărâre a Guvernului, proprietarilor de active piscicole care transmit o scrisoare de intenție, care fac dovada că au desfășurat activități de acvacultură în ultimii 5 ani și care se obligă să mențină activitatea de acvacultură pentru minimum 25 de ani.

12. Derogarea instituită în cuprinsul art. 30 alin. (1) înlătură de la aplicare prevederile Codului administrativ care impun ca vânzarea unor bunuri din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale să se facă prin licitații publice, cu realizarea unei documentații de atribuire, a unui caiet de sarcini și parcurgerea unei proceduri de transparentă. Se apreciază că, în noua sa redactare, mecanismul, astfel cum

a fost instituit, aduce atingere unei garanții a dreptului de proprietate privată a statului prevăzută de Codul administrativ, lege organică, și, implicit, art. 136 alin. (5) din Constituție.

13. Regimul juridic aplicabil proprietății private este definit de art. 44 și art. 136 alin. (5) din Constituție, în timp ce la art. 136 alin. (2)-(5) sunt stabilite reperele regimului juridic aplicabil proprietății publice. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a analizat situația înstrăinării unor bunuri din domeniul privat al statului și a clarificat, prin considerente, competența legiuitorului, respectiv garanțiile dreptului de proprietate privată a statului, sens în care se invocă Decizia nr. 139 din 3 martie 2021, paragraful 109.

14. Art. 30 alin. (1) din legea criticată este necorelat cu prevederile Codului administrativ și instituie un mecanism neclar, cu responsabilități difuze ale autorităților implicate și cu consecințe directe în planul garantării proprietății private a statului. În condițiile în care, potrivit legislației în vigoare, singura modalitate de înstrăinare a bunurilor proprietate privată a statului prin vânzare se realizează de către Guvern, prin licitație publică, se apreciază că un astfel de mecanism derogatoriu trebuie să stabilească, în mod precis și clar, etapele, responsabilitățile și garanțiile pentru valorificarea bunurilor proprietate privată a statului, atunci când Parlamentul apreciază oportunitatea unei astfel de intervenții.

15. În primul rând, este neclar dacă derogarea introdusă în cuprinsul art. 30 alin. (1) se referă doar la modalitatea de vânzare a terenurilor prin licitație publică, acestea putând fi vândute direct proprietarilor de active piscicole, sau dacă derogarea vizează și regulile stabilite de art. 334-336 din Codul administrativ care se referă la aspecte precum regulile ofertei sau parcurgerea unei etape de transparentă a procedurii.

16. În al doilea rând, din cuprinsul art. 30 alin. (1) se deduce că, în urma unei scrisori de intenție transmise de proprietarii de active piscicole, ANPA realizează un studiu de oportunitate, aprobat prin hotărâre a Guvernului. Or, această atribuție a ANPA este necorelată cu cele stabilite în cuprinsul art. 4 din legea criticată referitoare la elaborarea de studii de oportunitate. Așadar, în cuprinsul atribuției de elaborare a studiilor de oportunitate se numără doar operațiunile de concesionare, închiriere sau arendare, nu și cea de vânzare a bunurilor. Această necorelare creează o confuzie în aplicare și lipsește norma de claritate, precizie și previzibilitate, contrar standardelor dezvoltate în jurisprudența Curții Constituționale prin raportare la art. 1 alin. (5) din Constituție. Potrivit art. 4 alin. (2) din legea criticată, atribuțiile ANPA au fost reconfigurate și se apreciază că noua formulare a art. 30 alin. (1) nu este corelată cu atribuțiile ANPA, nefiind clar dacă aceasta dispune și de dreptul de dispoziție, ca atribut al dreptului de proprietate asupra terenurilor proprietate privată a statului.

17. În al treilea rând, deși ANPA elaborează studiul de oportunitate privind vânzarea respectivelor terenuri, este neclar cui aparține dreptul de dispoziție asupra acestora. Potrivit noimei criticate, Guvernul doar aprobă studiul de oportunitate prin hotărâre, însă este neclar dacă acest studiu cuprinde și prețul de vânzare sau acest preț este stabilit ulterior aprobării studiului de oportunitate, aspect ce contravine art. 1 alin. (5) din Constituție. Mai mult, norma creează o suprapunere și o confuzie între prerogativele și rolul ANPA în acest mecanism și rolul Guvernului prevăzut de art. 102 din Constituție și dezvoltat în Codul administrativ din perspectiva art. 363 alin. (2) coroborat cu art. 287, potrivit cărora Guvernul exercită dreptul de proprietate privată a statului. De altfel, nu este clar nici dacă vânzarea efectivă a terenurilor respective se realizează prin aprobarea studiului de oportunitate sau, ulterior, printr-un act administrativ distinct și, în acest caz, nici care este autoritatea care îl adoptă sau emite. În lipsa unei astfel de clarificări, însuși regimul tuturor terenurilor proprietate privată a statului pe care se află amenajări piscicole și al terenurilor aferente acestora este pus în discuție, fiind lipsit de o serie de garanții minimale pentru protejarea patrimoniului statului român. Noua normă nu stabilește cine decide cu privire la vânzarea unui teren din

domeniul privat al statului, respectiv dacă este vorba despre ANPA, printr-un act administrativ emis de această autoritate, sau despre Guvernul României, prin hotărâre. Instituirea unui mecanism special de vânzare a unor terenuri din domeniul privat al statului, date fiind impactul unor astfel de operațiuni, implicațiile de ordin financiar, economic, concurențial, asupra mediului și domeniului acvaculturii la nivel național, precum și compatibilitatea cu reglementările europene în materie, implică respectarea unor exigențe ridicate din punctul de vedere al calității legii și instituirea unor norme clare, coerente și predictibile, ținând cont de exigențele constituționale și de jurisprudența Curții Constituționale în materie. Ca atare, textul criticat este de natură să contravină atât normelor de tehnică legislativă, cât și art. 1 alin. (5) și art. 147 alin. (4) din Constituție.

18. În al patrulea rând, se poate observa că, prin efectul normelor din Codul administrativ antereferite, constructorii de bună-credință care dețin construcții pe terenuri aflate în proprietatea privată a statului au deja stabilit un drept de preempțiune. Din această perspectivă, noua formulare a art. 30 alin. (1) din legea criticată nu face nicio distincție între constructorii de bună-credință ai amenajărilor piscicole sau cei de rea-credință, simpla transmitere a unei scrisori de intenție declanșând procedura vânzării terenurilor respective, inclusiv pentru constructorii de rea-credință. Absența oricărei distincții în acest sens în cuprinsul art. 30 alin. (1) din legea criticată este de natură să încalce o garanție a dreptului de proprietate privată a statului, contrar art. 1 alin. (5), art. 44 și art. 136 alin. (5) din Constituție.

19. În al cincilea rând, folosirea sintagmei „terenurile din domeniul privat al statului pe care sunt construite amenajări piscicole și terenurile aferente acestora” este una neclară prin raportare la definiția acestora conferită de art. 2 pct. 8 din legea criticată. Astfel, inclusiv în situația în care, spre exemplu, un proprietar de rea-credință amplasează o vivieră flotabilă pe un teren aparținând domeniului privat al statului, acesta poate deveni proprietarul terenului în urma unei scrisori de intenție transmise, dat fiind că noile criterii introduse nu îi impun acestuia să demonstreze derularea de activități de acvacultură în ultimii 5 ani pe respectivul teren, ci reprezintă o condiție generală pentru obiectul de activitate al respectivei entități economice. Potrivit art. 30 alin. (1) din legea criticată, singura condiție impusă proprietarilor este să facă dovada cu documente financiar-contabile că au desfășurat activități de acvacultură în ultimii 5 ani, condiția nefiind circumscrisă exercitării activității pe terenul vizat de scrisoarea de intenție de cumpărare.

20. Prin raportare la definiția amenajărilor piscicole din cuprinsul art. 2 al legii, noul mecanism reglementat pune în discuție întregul regim juridic al terenurilor aferente acestor amenajări piscicole, aflate în prezent în patrimoniul statului.

21. Din interpretarea coroborată a definiției date amenajamentului piscicol de la art. 2 din legea analizată și a sferei bunurilor pe care fac obiect exclusiv al proprietății publice potrivit art. 136 alin. (2) și (3) din Constituție — ce includ și marea teritorială și resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental — și a căror protecție este garantată la nivel constituțional, reiese că erau necesare clarificarea sferei de aplicare a actului normativ și instituirea unor garanții clare pentru protejarea terenurilor statului.

22. Nu în ultimul rând, se arată că există o contradicție între prevederile art. 30 alin. (1) teza finală și alin. (2) al aceluiași articol din legea criticată. Dacă, potrivit art. 30 alin. (1) teza finală, cumpărătorul se obligă să mențină activitatea de acvacultură minimum 25 de ani, potrivit alin. (2) interdicția de înstrăinare va opera pentru o durată fixă de 25 de ani, chiar dacă durata pentru care cumpărătorul s-a obligat să mențină activitatea de acvacultură poate fi mai îndelungată.

23. Dat fiind că mecanismul derogator de la dreptul comun este instituit de legiuitor în considerarea unei activități anterioare de acvacultură derulate de cumpărător anterior încheierii contractului de vânzare, este neclară, având în vedere modul deficitar de redactare a noimei, intenția legiuitorului de a permite

vânzarea unui teren după împlinirea termenului de 25 de ani, către orice persoană, chiar dacă cumpărătorul este obligat să mențină activitatea de acvacultură peste 25 de ani. Dacă s-ar interpreta că interdicția de înstrăinare încetează la împlinirea termenului de 25 de ani, noul cumpărător nu va fi ținut să facă dovada că a desfășurat activități de acvacultură și nici să mențină activitatea de acvacultură până la împlinirea duratei inițiale din contractul de vânzare a terenului încheiat între statul român și proprietarul de active piscicole pe acesta.

24. În concluzie, mecanismul neclar, normele eliptice, lipsa corelărilor cu dispozițiile aplicabile în continuare din Codul administrativ, competențele instituționale suprapuse sunt de natură să afecteze însăși proprietatea privată a statului, cu încălcarea art. 1 alin. (5), a art. 44, 136 și a art. 147 alin. (2) și (4) din Constituție.

25. Se susține că art. 72 din legea criticată încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la securitatea raporturilor juridice, la previzibilitatea și claritatea legislației.

26. Prin Decizia nr. 19 din 15 februarie 2023, Curtea a reținut că există o suprapunere normativă privind fapta care este susceptibilă să întrunească conținutul atât al contravenției de la art. 72 lit. f) — pescuitul fără drept, prin orice mijloace, în amenajări piscicole —, cât și al infracțiunii de la art. 73 — extragerea peștelui din amenajările piscicole fără acordul administratorului fermei piscicole.

27. În urma reexaminării, Parlamentul a exclus din cuprinsul art. 74 alin. (1) trimiterea la „furtul piscicol”, iar din cuprinsul art. 72 a eliminat lit. f), respectiv contravenția referitoare la „pescuitul fără drept, prin orice mijloace, în amenajări piscicole”. Astfel, art. 72 lit. h) din legea criticată sancționează contravențional cu amendă de la 40.000 la 80.000 lei neinstalarea sau distrugerea dispozitivelor care împiedică intrarea peștilor în sistemele de alimentare cu apă, irigații, precum și în instalațiile hidroenergetice, dacă nu constituie infracțiune potrivit legii penale.

28. Se arată că art. 54 lit. e) din Legea pescuitului și a protecției resursei acvatice vîi nr. 176/2024 sancționează contravențional cu amendă de la 6.000 la 10.000 lei neinstalarea sau distrugerea dispozitivelor care împiedică intrarea peștilor în sistemele de alimentare cu apă, irigații, precum și în instalațiile hidroenergetice, dacă fapta nu constituie infracțiune potrivit legii penale.

29. Mai mult, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura sancționează contravențional cu amendă de la 4.000 la 8.000 lei neinstalarea sau distrugerea dispozitivelor care împiedică intrarea peștilor în sistemele de alimentare cu apă, irigații, precum și în instalațiile hidroenergetice, dacă nu constituie infracțiune potrivit legii penale.

30. În procedura de reexaminare, în virtutea funcției sale legislative și a obligației de a asigura calitatea legislației adoptate, Parlamentul avea obligația de a corela soluția legislativă propusă cu dispozițiile din alte legi aflate în vigoare și de a evita un paralelism legislativ reglementând aceeași faptă, cu o sancțiune diferită, contrar Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, dar și standardelor de calitate a legii dezvoltate constant în jurisprudența Curții prin raportare la art. 1 alin. (5) din Constituție.

31. Prin urmare, este imposibil de determinat pentru destinatarii legii care va fi sancțiunea aplicabilă pentru neinstalarea sau distrugerea dispozitivelor care împiedică intrarea peștilor în sistemele de alimentare cu apă, irigații, precum și în instalațiile hidroenergetice. Totodată, aceeași stare de insecuritate juridică, determinată de sancționarea aceleiași fapte cu o amendă diferită, prin două acte normative distincte, se menține și în cazul faptei prevăzute la art. 72 lit. a) din legea criticată. În sensul celor de mai sus se invocă jurisprudența Curții Constituționale cu referire specială la domeniul contravențional prin raportare la exigențele de calitate a legii (Decizia nr. 197 din 9 aprilie 2019, paragraful 31, Decizia nr. 381 din 8 iunie 2021, paragraful 49, sau Decizia nr. 367 din 29 iunie 2022). Dată fiind

materia contravențională în care sunt instituite normele criticate, asigurarea unor dispoziții clare, apte să configureze o conduită previzibilă pentru destinatarii normelor reprezintă un imperativ care decurge din principiul legalității și cel al statului de drept, potrivit art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

32. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere.

33. **Președintele Camerei Deputaților** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

34. Cu privire la critica de neconstituționalitate privind art. 77 din lege, se arată că acest text se circumscrie obiectului specific de reglementare al legii contestate. Ca urmare, instalarea panourilor fotovoltaice reglementată de art. 77 reprezintă o măsură/acțiune prin care se asigură protecția mediului și exploatarea eficientă a amenajărilor piscicole.

35. Se precizează că una dintre cele mai importante măsuri luate la nivel european o reprezintă adoptarea Strategiei UE pentru energia solară, potrivit căreia statele membre au obligația de a „*pune în aplicare cu prioritate măsurile din cadrul acestei inițiative*”. În acest context, se apreciază că, raportat la situația socioeconomică actuală și la măsurile de combatere a creșterii excesive a prețurilor la energie luate la nivelul Uniunii Europene, având în vedere obligațiile României ce decurg din calitatea sa de stat membru al comunității europene, precum și rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, conținutul normativ al art. 77 din legea criticată ține exclusiv de obiectul de reglementare al acesteia. În susținerea argumentației se mai invocă și art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție.

36. Pe de altă parte, cu privire la criticile privind oportunitatea reglementării, se apreciază că acestea nu pot constitui motiv de neconstituționalitate, sens în care se invocă și Decizia Curții Constituționale nr. 30 din 27 ianuarie 2016. Art. 77 din lege reprezintă o reflectare în cadrul legislației din domeniul acvaculturii a respectării principiului legalității și a garantării dreptului constituțional privind asigurarea unui nivel de trai decent, consfințit la art. 47 alin. (1) din Legea fundamentală, prin raportare la rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, astfel că nu poate fi reținută ca argument de neconstituționalitate, fiind mai degrabă un aspect de oportunitate, Parlamentul, în calitatea sa de unică autoritate legiuitoare, având deplină competență de apreciere.

37. Cu privire la încălcarea limitelor reexaminării și a principiului bicameralismului, se arată că, în calitate de Cameră decizională, Camera Deputaților a completat legea cu o reglementare din aceeași materie pe care a reglementat-o și Senatul, iar impactul asupra conținutului legii nu a fost major, fiind, de altfel, astfel cum s-a arătat, în legătură directă cu obiectul legii.

38. Raportat la textul actual al legii criticate, se constată că în procesul de reexaminare toate textele de lege au fost modificate și corelate potrivit considerentelor reținute în Decizia Curții Constituționale nr. 19 din 15 februarie 2023 și în acord cu jurisprudența constituțională în materie. Prin urmare, art. 77 din legea criticată respectă dispozițiile art. 147 alin. (2) și (4) din Constituție.

39. Referitor la motivele de neconstituționalitate intrinsecă formulate cu privire la art. 30 alin. (1) din legea criticată, se arată că acestea sunt neîntemeiate, întrucât obiecțiile nu sunt fundamentate pe dispoziții constituționale, fiind în esență ipoteze circumstanțiale din perspectivă interpretativă, situație care excedă atât intenției avute în vedere de Parlament prin legea adoptată, cât și jurisprudenței constituționale.

40. Astfel, art. 30 alin. (1) din lege îndeplinește criteriile de legalitate, este clar și precis, detaliile procedurale ale vânzării terenurilor în cauză urmând să fie reglementate de legislația secundară în materie, respectiv de normele metodologice de aplicare a legii, prevăzute la art. 79. De altfel, însăși instanța de contencios constituțional a reținut prin Decizia nr. 19 din

15 februarie 2023 că detalierea criteriului în funcție de care trebuie să fie evaluat terenul propus spre vânzare poate forma fie obiectul legii, fie al unor acte de reglementare secundară, fie al sistemului de evaluare aplicat de evaluator.

41. În ceea ce privește critica privind neclaritatea derogării prevăzute la art. 30 alin. (1) din lege, din perspectiva interpretării logico-juridice și gramaticale a normei derogatorii de la prevederile art. 363 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, reiese intenția legiuitorului de a excepta vânzarea terenurilor din domeniul privat al statului pe care sunt construite amenajări piscicole și a terenurilor aferente acestora de la procedura de licitație publică, inclusiv de la regulile stabilite la art. 334-336 din același act normativ. Art. 363 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 prevede că vânzarea bunurilor din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale se face prin licitație publică, „*cu excepția cazurilor în care prin lege se prevede altfel*”, ceea ce înseamnă că regulile și principiile invocate sunt aplicabile doar procedurii de vânzare prin licitație publică.

42. Cu privire la critica adusă față de necorelarea atribuțiilor ANPA stabilite la art. 4 alin. (2) și la art. 30 alin. (1) din legea criticată, se arată că între cele două norme există un raport de complementaritate. Din acest punct de vedere, neregăsirea expresă a atribuției de realizare a unui studiu de oportunitate privind vânzarea, printre atribuțiile ANPA menționate la art. 4 alin. (2) din legea criticată, nu poate fi reținută ca motiv de neconstituționalitate.

43. Față de obiecția referitoare la neclaritatea normei cu privire la identificarea titularului dreptului de dispoziție în cazul vânzării terenurilor din domeniul privat al statului pe care sunt construite amenajări piscicole și a terenurilor aferente acestora, se consideră că din modalitatea de redactare a art. 30 alin. (1) reies cu claritate atribuțiile părților implicate în procesul de vânzare. Astfel, ANPA elaborează un studiu de oportunitate, iar Guvernul aprobă studiul, prin hotărâre. Se arată că nu este necesară derogarea expresă de la prevederile art. 363 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, întrucât acest alineat detaliază procedura aplicabilă în cazul vânzării bunurilor imobile proprietate publică a statului prin licitație publică, or, în cazul de față, terenurile din domeniul privat al statului pe care sunt construite amenajări piscicole și terenurile aferente acestora pot fi vândute fără aplicarea procedurii de licitație publică, astfel cum rezultă prin derogarea de la dispozițiile art. 363 alin. (1) din actul normativ anterior amintit. Raportat la structura art. 363 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, reiese că alin. (3) detaliază modalitatea de aplicare a ipotezei juridice prezentate la alin. (1), de la care prin legea criticată se instituie o derogare expresă. Astfel, nu este necesar ca legea supusă controlului de constituționalitate să conțină derogare și de la alin. (3) al art. 363 din actul normativ mai sus menționat.

44. Referitor la criticile formulate față de lipsa distincției dintre constructorii de bună-credință și cei de rea-credință, precum și la neclaritatea sintagmei „*terenurile din domeniul privat al statului pe care sunt construite amenajări piscicole și terenurile aferente acestora*”, se consideră că acestea reprezintă opinii bazate pe interpretarea normelor. Ipotezele juridice la care se raportează autorul obiecției de neconstituționalitate au existat încă de la momentul adoptării inițiale a legii, respectiv al primei sesizări adresate Curții Constituționale, fapt pentru care se apreciază că argumentele prezentate ar fi trebuit să constituie obiectul sesizării inițiale a Curții Constituționale, ținând seama de momentul procedural în care legea se regăsește în prezent. Întrucât reformulările adoptate au avut în vedere doar transpunerea Deciziei Curții Constituționale nr. 19 din 15 februarie 2023, se consideră că obiecțiile sunt inadmisibile. Se mai invocă Decizia nr. 733 din 10 iulie 2012, prin care Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra aspectelor privitoare la lipsa de claritate și previzibilitate în sensul că, în acea speță, acestea nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate.

În consecință, Parlamentul, în calitate de unică autoritate legiuitoare, a adoptat actul normativ în mod legitim și asumat, conform Constituției, principiul legalității stând la baza oricăror acte adoptate de organul reprezentativ suprem al poporului român.

45. Totodată, se consideră neîntemeiate criticile autorului obiecției referitoare la o posibilă contradicție între teza finală a art. 30 alin. (1) și alin. (2) al aceluiași articol, având în vedere că procedura de înscriere în cartea funciară este reglementată de Codul civil și de alte acte normative specifice, de la care legea supusă criticii nu derogă, ci, prin urmare, se completează cu aceste dispoziții speciale. Mai mult, alin. (3) al art. 30 din legea contestată reglementează mecanisme de control pentru respectarea obligațiilor stabilite la alin. (1) și (2) ale aceluiași articol de lege, astfel încât situația ipotetică prezentată de Președintele României este nefundamentată. În acest sens, dispozițiile reglementate conțin suficiente garanții pentru respectarea principiului legalității, consfințit la art. 1 alin. (5) din Constituție.

46. În consecință, art. 30 alin. (1) din Legea acvaculturii nu încalcă prevederile art. 1 alin. (5), ale art. 44, 136 și ale art. 147 alin. (2) și (4) din Constituție.

47. Cu privire la criticile aduse art. 72 lit. g) [și nu h)] din legea contestată raportate la art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la securitatea raporturilor juridice și la previzibilitatea și claritatea legislației, se arată că atât legea criticată, cât și Legea nr. 176/2024 conțin mențiunea de abrogare din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 a oricăror „*alte dispoziții contrare prevederilor prezentei legi*”. Raportat inclusiv la Decizia Curții Constituționale nr. 19 din 15 februarie 2023, prin care s-a reținut că abrogarea expresă indirectă nu este un procedeu neconstituțional în sine, astfel că problemele pe care aceasta le ridică sub aspectul succesiunii normelor țin de interpretarea și aplicarea legii, critica formulată nu poate fi reținută, art. 63 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 nemaifăcând parte din dreptul pozitiv.

48. Prin considerarea art. 72 lit. g) din legea criticată și a art. 54 lit. e) din Legea nr. 176/2024 ca fiind paralelism legislativ — de aici și confuzia cu privire la aplicarea unei sancțiuni diferite pentru aceeași faptă — autorul se află în eroare, întrucât domeniul de reglementare al celor două acte normative este diferit. Acest aspect rezultă din art. 1 al Legii nr. 176/2024, care reglementează protecția, conservarea, repopularea, administrarea și exploatarea eficientă a resurselor acvatice vii din habitatele acvatice naturale enumerate expres în art. 2 al aceluiași legi. Prin urmare, chiar dacă fapta reglementată în cele două acte normative este identică, nu se poate vorbi despre existența unui paralelism legislativ, atât timp cât săvârșirea ei privește un domeniu de aplicare diferit. Pentru un plus de claritate, relevantă este și expunerea de motive a legii criticate, în cuprinsul căreia se regăsește argumentată diferența dintre cele două domenii de aplicare, respectiv cel al acvaculturii și cel al pescuitului. În susținerea celor prezentate anterior este chiar sancțiunea diferită aplicabilă celor două fapte, legiuitorul fiind pe deplin competent să aplice sancțiuni diferite, proporționale cu fapta săvârșită, prin raportare la forma dreptului de proprietate și titularul acestuia.

49. Ca atare, art. 77 lit. g) îndeplinește toate criteriile obligatorii la redactarea actelor normative, fapt ce asigură claritate și previzibilitate legii. Argumentele prezentate sunt valabile și față de obiecția formulată cu privire la art. 72 lit. a) din legea criticată.

50. **Guvernul** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este întemeiată în raport cu art. 147 alin. (2) din Constituție și neîntemeiată în raport cu celelalte texte constituționale invocate.

51. Art. 77 din legea criticată cuprinde o soluție legislativă care nu vine să corecteze carențele de constituționalitate constatate prin Decizia Curții Constituționale nr. 19 din 15 februarie 2023, ci reprezintă manifestarea unei voințe noi, distincte de legiferare în domeniul acvaculturii. Or, în procedura de reexaminare derulată ca urmare a unei decizii de admitere a

Curții Constituționale, Parlamentul are obligația de a opera exclusiv numai acele modificări de fond și formă care sunt necesare punerii legii în cauză în acord cu decizia anterioară. Prin urmare, critica formulată cu privire la art. 77 din lege este întemeiată.

52. Referitor la criticile privind încălcarea principiului bicameralismului, se arată că, deși reglementarea criticată nu se regăsește în forma adoptată de Senat, ci doar în cea adoptată de Camera Deputaților, aceasta nu este de natură să determine o concluzie în sensul existenței unor diferențe majore de conținut sau de configurație, iar soluția legislativă se circumscrie obiectului legii analizate, simplificând procedura de autorizare a amplasării instalațiilor de producere a energiei fotovoltaice pe suprafețele amenajărilor piscicole. Prin urmare, critica de neconstituționalitate raportată la principiul bicameralismului este neîntemeiată.

53. Cu privire la criticile referitoare la art. 30 din legea analizată, se arată că posibilitatea instituirii unui regim derogator de la vânzarea bunurilor proprietate privată a statului prin licitație publică este consacrată chiar în cuprinsul Codului administrativ. Întrucât art. 363 alin. (1) din Codul administrativ, text de la care se derogă, face trimitere în cuprinsul său la prevederile art. 334-346 din același cod, astfel că derogarea instituită prin art. 30 alin. (1) are în vedere întreaga procedură de vânzare a bunurilor din domeniul privat al statului, inclusiv în ceea ce privește regulile stabilite de art. 334-336 din Codul administrativ, care se referă la aspecte precum regulile ofertei sau parcurgerea unei etape de transparență a procedurii.

54. Cu privire la faptul că atribuția ANPA de la art. 30 din lege nu se regăsește în art. 4 al aceleiași legi, se arată că acest aspect nu reprezintă un aspect de necorelare a legii.

55. În temeiul art. 102 alin. (1) din Constituție și al art. 15 lit. d) coroborat cu art. 287 din Codul administrativ, revine în sarcina Guvernului funcția de administrare a proprietății publice și private a statului. În temeiul art. 287 din Codul administrativ, exercitarea dreptului de proprietate se realizează de către Guvern prin ministerele de resort sau prin organele de specialitate ale administrației publice centrale din subordinea Guvernului sau a ministerelor de resort, astfel că ANPA exercită, în numele Guvernului, dreptul de proprietate, aspect ce este consacrat expres în cuprinsul art. 4 alin. (2) lit. a) din legea criticată.

56. Cu privire la sfera de aplicare a art. 30 din legea criticată, se arată că aceasta este clar delimitată, legea având ca obiect exclusiv terenuri din domeniul privat al statului, astfel că nu se pune în discuție afectarea proprietății publice a statului. Prin urmare, criticile ce vizează încălcarea normelor constituționale referitoare la proprietatea publică sunt neîntemeiate.

57. Referitor la criticile de neconstituționalitate privind existența unei contradicții între art. 30 alin. (1) teza finală și alin. (2) din lege, se arată că în discuție este mai degrabă o chestiune de corelare și revine Curții Constituționale competența să decidă dacă o asemenea chestiune are relevanță constituțională.

58. Cu privire la criticile referitoare la art. 72 lit. a) și h) din lege, se arată că Parlamentul nu a intervenit substanțial, ci doar formal asupra acestora, limitându-se la îndeplinirea obligației prevăzute de art. 147 alin. (2) din Constituție, în urma Deciziei nr. 19 din 15 februarie 2023. Ca atare, critica formulată cu privire la acest text este inadmisibilă.

59. **Președintele Senatului** nu a comunicat punctul său de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

60. La dosarul cauzei, Patronatul Peștelui din România, cu sediul în București, în calitate de *amicus curiae*, a depus un înscris prin care solicită respingerea obiecției de neconstituționalitate.

61. La termenul de judecată fixat pentru data de 24 septembrie 2024, Curtea a dispus amânarea dezbaterilor asupra cauzei pentru data de 15 octombrie 2024, apoi pentru data de 29 octombrie 2024, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

62. **Obiectul controlului de constituționalitate**, astfel cum a fost formulat, îl constituie Legea acvaculturii. Curtea observă că, în realitate, sunt criticate punctual art. 30 alin. (1), art. 72 lit. a) și g) și art. 77 din lege, texte asupra cărora urmează să se pronunțe prin prezenta decizie și care au următorul cuprins:

— art. 30 alin. (1): „(1) Prin derogare de la prevederile art. 363 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare, terenurile din domeniul privat al statului pe care sunt construite amenajări piscicole și terenurile aferente acestora, în baza unui studiu de oportunitate realizat de către ANPA și aprobat prin hotărâre a Guvernului, se pot vinde direct proprietarilor de active piscicole amplasate pe acestea care transmit o scrisoare de intenție, fac dovada cu documente financiar-contabile că au desfășurat activități de acvacultură în ultimii 5 ani și se obligă să mențină activitatea de acvacultură minimum 25 de ani.”;

— art. 72 lit. a) și g): „Următoarele fapte constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 40.000 lei la 80.000 lei:

a) distrugerea sau degradarea din culpă a digurilor, barajelor și canalelor, a taluzurilor și malurilor, a instalațiilor hidrotehnice aferente amenajărilor piscicole, dacă nu constituie infracțiune potrivit legii penale;

[...]

g) neinstalarea sau distrugerea dispozitivelor care împiedică intrarea peștilor în sistemele de alimentare cu apă, irigații, precum și în instalațiile hidroenergetice, dacă nu constituie infracțiune potrivit legii penale.”;

— „Art. 77 — (1) Prin derogare de la prevederile art. 3 alin. (1) lit. c) și ale anexei nr. 2 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, amplasarea de instalații de producere a energiei fotovoltaice pe suprafețele amenajărilor piscicole din domeniul public/privat al statului, și aflate în administrarea Agenției Naționale de Pescuit și Acvacultură, de către concesionari, arendași sau chiriași, se face cu acordul administratorului, conform avizului de gospodărire a apelor, cu respectarea Legii energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Administratorul își dă acordul pentru amplasarea instalațiilor prevăzute la alin. (1) pentru maximum 25% din suprafața amenajării piscicole concesionată, arendată sau închiriată și pentru o perioadă valabilă până la încetarea contractului în baza căruia este exploatată amenajarea piscicolă.”

63. Textele constituționale invocate în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt cele ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept, securitatea juridică și calitatea legii, ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, ale art. 61 alin. (2) privind principiul bicameralismului, ale art. 102 privind rolul Guvernului, ale art. 136 privind proprietatea și ale art. 147 alin. (2) și (4) privind deciziile Curții Constituționale.

(1) Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate

64. În prealabil examinării obiecției de neconstituționalitate, Curtea are obligația verificării condițiilor de admisibilitate ale acesteia, prin prisma titularului dreptului de sesizare, a termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și a obiectului controlului de constituționalitate. Dacă primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează să fie cercetate în ordinea anterioară, iar constatarea neîndeplinirii uneia dintre ele are efecte dirimante, făcând inutilă analiza celorlalte condiții (Decizia nr. 66 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 9 martie 2018, paragraful 38, și

Decizia nr. 334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018, paragraful 27).

65. Obiecția de neconstituționalitate îndeplinește condițiile prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție sub aspectul titularului dreptului de sesizare, întrucât a fost formulată de Președintele României.

66. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de contencios constituțional, potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament, iar, potrivit art. 77 alin. (3) din Constituție, în termen de cel mult 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare.

67. Din coroborarea informațiilor cuprinse în fișele legislative publicate pe paginile de internet ale celor două Camere ale Parlamentului rezultă că propunerea legislativă a fost adoptată tacit de Senat la 11 octombrie 2021, după care a fost transmisă Camerei Deputaților, care a adoptat-o, în calitate de Cameră decizională, la data de 29 iunie 2022. La aceeași dată a fost depusă la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului în vederea exercitării dreptului de sesizare asupra constituționalității legii, la data de 4 iulie 2022 a fost trimisă Președintelui României pentru promulgare, iar la data de 22 iulie 2022 a fost formulată o obiecție de neconstituționalitate, care a fost admisă de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 19 din 15 februarie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 25 aprilie 2023. Prin urmare, legea a fost transmisă Parlamentului în vederea reexaminării dispozițiilor constatate ca fiind neconstituționale pentru punerea lor în acord cu decizia Curții Constituționale. În procedura de reexaminare, Senatul a adoptat legea la 11 martie 2024, iar Camera Deputaților la 26 iunie 2024. Legea a fost trimisă la promulgare la data de 1 iulie 2024, iar obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională în data de 8 iulie 2024, astfel încât Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în interiorul termenului de 10 zile prevăzut de art. 77 alin. (3) din Constituție. Prin urmare, din acest punct de vedere obiecția de neconstituționalitate formulată este admisibilă.

68. Sub aspectul obiectului sesizării, Curtea constată că aceasta vizează o lege care nu a fost încă promulgată, astfel că poate forma obiectul controlului de constituționalitate prevăzut de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție.

69. În consecință, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

(2) Analiza obiecției de neconstituționalitate

(2.1) Critici de neconstituționalitate extrinsecă

(2.1.1) Critica privind încălcarea limitelor reexaminării legii [art. 147 alin. (2) din Constituție]

70. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că reexaminarea realizată conform art. 147 alin. (2) din Constituție presupune deschiderea de drept a procedurii de reexaminare a legii de către Parlament pentru punerea în acord a prevederilor neconstituționale cu decizia Curții Constituționale. În cadrul acestei proceduri, Parlamentul poate modifica și alte prevederi legale, numai dacă acestea se găsesc într-o legătură indisolubilă cu dispozițiile declarate ca fiind neconstituționale, pentru a asigura caracterul unitar al reglementării, și, în măsura în care se impune, va recorela celelalte dispoziții ale legii ca operațiune de tehnică legislativă, fără a putea aduce alte modificări de substanță legii în cauză (Decizia nr. 33 din 23 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din

15 februarie 2018, paragraful 187). De aceea, în măsura în care un text legal nu a format obiectul reexaminării în procedura de punere în acord a dispozițiilor constatate ca fiind neconstituționale cu decizia de neconstituționalitate, el nu poate forma obiectul controlului de constituționalitate a legii reexaminată [a se vedea Decizia nr. 252 din 19 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 399 din 9 mai 2018, paragraful 129].

71. Curtea a reținut că art. 147 alin. (2) din Constituție se referă la reexaminarea unei legi sau a unor dispoziții legale a căror neconstituționalitate a fost constatată printr-o decizie a Curții Constituționale, pronunțată în exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*, și că limitează reluarea procesului legislativ de reexaminare numai cu privire la dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale (Decizia nr. 515 din 24 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.195 din 14 decembrie 2004). Din perspectiva limitelor de legiferare impuse legiuitorului prin decizia de admitere a obiecției de neconstituționalitate, Curtea a statuat că Parlamentul nu are competența constituțională să modifice nici prevederile legale care nu au fost contestate din perspectiva constituționalității și nici pe cele contestate, dar a căror constituționalitate a fost constatată prin actul jurisdicțional al Curții. Parlamentul are competența să legifereze doar în sensul punerii în acord a prevederilor constatate ca fiind neconstituționale cu decizia Curții Constituționale. Pe de altă parte, pentru a asigura caracterul unitar al reglementării, Curtea a statuat că legiuitorul poate modifica și alte prevederi legale, dar numai dacă acestea se găsesc într-o legătură indisolubilă cu dispozițiile neconstituționale, și, în măsura în care se impune, va recorela celelalte dispoziții ale legii, ca operațiune de tehnică legislativă (Decizia nr. 1.177 din 12 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 20 decembrie 2007, deciziile nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 11 august 2010, Decizia nr. 33 din 23 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 15 februarie 2018, paragraful 187, Decizia nr. 45 din 30 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 199 din 5 martie 2018, paragraful 240, sau Decizia nr. 418 din 3 iulie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 31 iulie 2019, paragrafele 31 și 32).

72. Raportat la cauza de față, Curtea constată că în procedura de reexaminare a legii analizate, la Camera Deputaților, Cameră decizională, s-a introdus un nou articol, art. 77, referitor la posibilitatea de a amplasa instalații de producere a energiei fotovoltaice pe maximum 25% din suprafața amenajării piscicole concesionate, arendate sau închiriate, fără a fi nevoie de autorizație de construire, cu acordul administratorului. Acest text legal nu a fost introdus ca urmare a constatării ca fiind neconstituțională a unei dispoziții din Legea acvaculturii prin Decizia nr. 19 din 15 februarie 2023 — decizie prin care s-a constatat neconstituționalitatea unor dispoziții din cuprinsul Legii acvaculturii în cadrul controlului *a priori* de constituționalitate — și nici nu se află într-o legătură indisolubilă cu alte dispoziții declarate ca fiind neconstituționale. O asemenea modificare este o încălcare a limitelor reexaminării în interiorul căreia Parlamentul avea competența de a pune în acord dispozițiile neconstituționale cu decizia Curții Constituționale. Aceasta din urmă nu a vizat nici direct, nici indirect aspectele constatate ca fiind neconstituționale, astfel încât modificarea operată apare ca fiind o depășire a limitelor reexaminării prevăzute de art. 147 alin. (2) din Constituție. Prin urmare, Curtea constată încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 147 alin. (2).

73. În aceste condiții, Curtea reține și încălcarea art. 147 alin. (4) din Constituție, care se referă la caracterul general obligatoriu al deciziilor instanței constituționale. Parlamentul a nesocotit, astfel, jurisprudența Curții Constituționale în raport cu

redeschiderea procedurii legislative ca urmare a constatării neconstituționalității unei dispoziții dintr-o lege în cadrul controlului *a priori* de constituționalitate.

(2.1.2) Critica privind încălcarea principiului bicameralismului [art. 61 alin. (2) și art. 75 din Constituție]

74. Curtea reține că desfășurarea procedurii parlamentare propriu-zise în cazul reexaminării legii presupune stabilirea limitelor normative ale reexaminării și, ulterior, parcurgerea tuturor etapelor procedurale necesare adoptării legii. Astfel, din punct de vedere metodologic, evaluarea constituționalității extrinseci a legii se realizează, mai întâi, prin raportare la limitele cererii de revizuire și, subsecvent, în măsura în care legea este concordantă cu aceste cerințe constituționale, Curtea va verifica respectarea principiului bicameralismului. Or, din moment ce soluția cuprinsă în art. 77 din lege nu poate fi normativizată în acest cadru al procesului legislativ în considerarea depășirii limitelor cererii de reexaminare, înseamnă că nu mai este necesară examinarea respectării principiului bicameralismului cu referire la introducerea textului menționat în cuprinsul legii analizate.

(2.2) Critici de neconstituționalitate intrinsecă

(2.2.1) Critica de neconstituționalitate privind art. 30 alin. (1) din lege

75. Principalele critici de neconstituționalitate se referă la faptul că, prin derogare de la prevederile art. 363 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019, art. 30 alin. (1) din legea criticată stabilește că *terenurile din domeniul privat al statului pe care sunt construite amenajări piscicole și terenurile aferente acestora*, în baza unui studiu de oportunitate realizat de către Agenția Națională pentru Pescuit și Acvacultură (ANPA) și aprobat prin hotărâre a Guvernului, *se pot vinde direct proprietarilor de active piscicole amplasate pe acestea*, fără a fi necesară organizarea unei licitații publice. O asemenea chestiune ține de opțiunea legiuitorului, care poate deroga de la regula generală impusă prin Codul administrativ. Celelalte nemulțumiri ale autorului obiecției de neconstituționalitate referitoare la faptul că această derogare se referă doar la modalitatea de vânzare a terenurilor prin licitație publică sau dacă vizează și regulile stabilite de art. 334-336 din Codul administrativ, ce se referă la aspecte precum documentația de atribuire, regulile ofertei sau parcurgerea unei etape de transparență a procedurii, sunt chestiuni de interpretare și aplicare a legii.

76. Curtea observă că textul criticat derogă de la art. 363 alin. (1) din Codul administrativ, care prevede că: „(1) Vânzarea bunurilor din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale se face prin licitație publică, organizată în condițiile prevăzute la art. 334-346, cu respectarea principiilor prevăzute la art. 311, cu excepția cazurilor în care prin lege se prevede altfel.” Art. 15 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, prevede că „(3) Reglementarea este derogatorie dacă soluțiile legislative referitoare la o situație anume determinată cuprind norme diferite în raport cu reglementarea-cadru în materie, aceasta din urmă păstrându-și caracterul său general obligatoriu pentru toate celelalte cazuri”, ceea ce înseamnă că ține de competența exclusivă a legiuitorului reglementarea normelor derogatorii de la cadrul general în materie, cu respectarea prevederilor Constituției, cadrul general urmând să se aplice numai în măsura în care sfera respectivă de relații sociale nu este acoperită de normele derogatorii.

77. Astfel, legea criticată valorizează exact ultima teză a art. 363 alin. (1) din Codul administrativ, în sensul că derogă de la modul obișnuit/general în care se realizează vânzările bunurilor din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale. Vânzarea acestor bunuri prin licitație publică presupune o anumită procedură subsecventă, iar o

derogare de la însuși modul de realizare a vânzării și instituirea unui alt mod de transmitere oneroasă a bunului imobil presupun reglementarea unei proceduri corelative, precum cea stabilită în legea criticată. Ca atare, derogarea de la modul de realizare a vânzării presupune și o procedură subsecventă distinctă, care poate fi completată cu regulile/principiile generale din reglementarea-cadru numai în măsura în care nu contravin reglementării derogatorii.

78. Criticile autorului obiecției referitoare la faptul că nu este clar dacă vânzarea efectivă a terenurilor respective se realizează prin aprobarea studiului de oportunitate sau, ulterior, printr-un act administrativ distinct și, în acest caz, care este autoritatea care îl adoptă sau emite sunt chestiuni de interpretare și aplicare a legii, care excedează competenței Curții Constituționale. Aceeași concluzie se impune și în privința criticilor potrivit cărora nu este clar cine decide cu privire la vânzarea unui teren din domeniul privat al statului, respectiv dacă este vorba despre ANPA, printr-un act administrativ emis de această autoritate, sau de Guvernul României, prin hotărâre.

79. Cu privire la faptul că textul criticat nu face nicio distincție între constructorii de bună-credință ai amenajărilor piscicole și cei de rea-credință, simpla transmitere a unei scrisori de intenție declanșând procedura vânzării terenurilor respective, inclusiv pentru constructorii de rea-credință, Curtea reține că legea reglementează, ca principiu, situația constructorilor de bună-credință, întrucât, potrivit art. 57 din Constituție, principiul bunei-credințe reprezintă premisa oricărei conduite. Rezultă că, în lipsa unor reglementări care să se refere expres la situația constructorilor de rea-credință, legea criticată se referă la constructorii de bună-credință.

80. Cu privire la faptul că atribuțiile ANPA au fost reconfigurate și că noua formulare a art. 30 alin. (1) nu este corelată cu atribuțiile ANPA, nefiind clar dacă aceasta dispune și de dreptul de dispoziție, ca atribut al dreptului de proprietate asupra terenurilor proprietate privată a statului, Curtea constată că nu există o necorelare între art. 4 alin. (2) și art. 30 alin. (1) din lege, cele două reglementări corelându-se în privința atribuțiilor ANPA. Art. 4 alin. (2) din lege reprezintă cadrul general în privința atribuțiilor ANPA, iar faptul că acest text nu reglementează *expressis verbis* competența acestuia de a întocmi studii de oportunitate pe baza cărora să se ia decizia vânzării, și nu o decizie privind concesionarea/închirierea/arendarea terenurilor pe care sunt amplasate [art. 4 alin. (2) lit. d)], evidențiază că în discuție sunt chestiuni de tehnică legislativă care nu afectează constituționalitatea textului. De altfel, Curtea, observând principiul generalității legilor, apreciază că elementele de conținut ale acestora nu pot prezenta precizie absolută. Una dintre tehnicile-tip de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive, iar sub aspectul reglementării atribuțiilor unei entități publice trebuie reținut faptul că legiuitorul poate stabili atribuțiile principale ale acesteia, sub forma unei liste, la care se adaugă și alte atribuții reglementate în sarcina acesteia prin alte dispoziții ale legii, precum în cazul de față. Astfel, în acest mod, se întregeste competența entității respective, atribuțiile stabilite corelându-se și integrându-se în mod organic în cadrul sferei de activitate a acesteia.

81. Faptul că noua reglementare nu impune cumpărătorului să demonstreze derularea de activități de acvacultură în ultimii 5 ani pe terenul supus vânzării, ci o condiție generală de 5 ani de experiență pentru obiectul de activitate al respectivei entități economice este o chestiune de opțiune legislativă, fără relevanță constituțională. Nu ține de competența și rolul Curții Constituționale să condiționeze respectiva vânzare de desfășurarea de activități de acvacultură pe respectivul teren, fiind irelevant locul unde a fost dobândită experiența în domeniu (pe terenul supus vânzării sau pe alte terenuri).

82. Cu privire la critica potrivit căreia sintagma „*terenurile din domeniul privat al statului pe care sunt construite amenajări piscicole și terenurile aferente acestora*” este una neclară, întrucât dacă un proprietar de rea-credință amplasează o vivieră

flotabilă devine eligibil să cumpere respectivul teren, Curtea constată că aceasta aduce în discuție aspecte de interpretare și aplicare a legii care nu intră în sfera sa de competență.

83. Cu privire la faptul că, în accepțiunea noii reglementări, interdicția de înstrăinare încetează la împlinirea termenului de 25 de ani și că noul cumpărător nu va fi ținut nici să facă dovada că a desfășurat activități de acvacultură și nici să mențină activitatea de acvacultură până la împlinirea duratei inițiale din contractul de vânzare a terenului dintre statul român și proprietarul de active piscicole amplasate pe acesta și a terenurilor aferente, Curtea constată că aceste aspecte sunt chestiuni de interpretare și aplicare a legii. Fiind un contract de vânzare cu sarcini *in rem*, cumpărătorii succesivi trebuie să mențină activitatea de acvacultură pentru termenul inițial fixat, chiar dacă nu îndeplinesc condițiile cerute cu privire la eligibilitatea cumpărătorului inițial. După expirarea termenului de 25 de ani încetează aceste sarcini ce incumbă proprietarului, ceea ce înseamnă că vânzătorul inițial (statul) trebuie să selecționeze cu atenție în studiul de oportunitate întocmit imobilele ce pot fi supuse vânzării conform art. 30 alin. (1) din lege. Toate cele menționate demonstrează că, în cauză, se ridică probleme de interpretare și aplicare a legii, și nu de constituționalitate.

84. Mențiunea din cuprinsul actului de sesizare referitoare la faptul că erau necesare clarificarea sferei de aplicare a actului normativ și instituirea unor garanții clare pentru protejarea terenurilor statului nu aduce în discuție decât opțiuni legislative, fără ca dispozițiile Constituției să instituie condiții pentru vânzarea imobilelor din proprietatea privată a statului în sensul menționat de autorul obiecției.

(2.2.2) Critica de neconstituționalitate privind art. 72 lit. a) și g) din lege

85. Principala critică se referă la existența unei suprapunerii normative între art. 72 lit. g) din legea criticată și art. 54 lit. e) din Legea pescuitului și a protecției resursei acvatice vii nr. 176/2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 3 iunie 2024, lege adoptată în paralel cu desfășurarea procedurii de reexaminare a legii criticate, ambele sancționând contravențional, cu amenzi în quantum diferit, neinstalarea sau distrugerea dispozitivelor care împiedică intrarea peștilor în sistemele de alimentare cu apă, irigații, precum și în instalațiile hidroenergetice, dacă nu constituie infracțiune.

88. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi în privința art. 72 lit. a) și g) și a art. 77 din Legea acvaculturii și cu majoritate de voturi în privința art. 30 alin. (1) din aceeași lege,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite obiecția de neconstituționalitate și constată că dispozițiile art. 77 din Legea acvaculturii sunt neconstituționale.
2. Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate și constată că dispozițiile art. 30 alin. (1) și ale art. 72 lit. a) și g) din Legea acvaculturii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 octombrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Prim-magistrat-asistent,
Benke Károly

86. Curtea reține că legea criticată reglementează acvacultura, respectiv activitatea de creștere sau cultivare de organisme acvatice utilizând tehnici destinate creșterii producției organismelor în cauză prin populare, asigurarea resurselor de hrană, protecția față de dăunători, într-un cadru în care organismele respective rămân proprietatea unei persoane fizice sau juridice pe întreaga perioadă de creștere/cultivare și recoltare, pe când Legea nr. 176/2024 vizează protecția, conservarea, repopularea, administrarea și exploatarea eficientă a resurselor acvatice vii din habitatele acvatice naturale, precum și comercializarea produselor obținute din pescuit. Ca atare, deși cele două norme contravenționale sunt similare ca redactare, ele reglementează sfere normative diferite: acvacultura, respectiv habitatele acvatice naturale.

87. Se mai arată că art. 72 lit. a) și g) din legea criticată se suprapun cu art. 63 lit. a) și e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 180 din 10 martie 2008, însă cu privire la această critică trebuie observat că este vorba despre o succesiune implicită între textele analizate, și nu de o existență concomitentă a acestora. De altfel, confuzia provine din faptul că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 reglementează atât acvacultura, cât și resursa acvatică vie. Or, legea criticată și Legea nr. 176/2024 despart cele două domenii, care urmează, astfel, să fie reglementate prin două acte normative distincte. Astfel, dacă lit. a) și e) ale art. 63 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 reglementau fiecare câte o contravenție comună pentru cele două activități, odată cu adoptarea Legii nr. 176/2024 și a legii criticate sunt menținute în aceste legi aceleași fapte contravenționale, sancționate cu amenzi diferite, pentru activitățile specifice obiectului de reglementare al celor două acte normative. Prin urmare, din această perspectivă, nu se pune problema unui paralelism legislativ sancționat de art. 1 alin. (5) din Constituție. Totuși, rămâne ca legiuitorul, în procesul de reexaminare a legii, să clarifice relația normativă existentă între art. 72 lit. f) și g) din legea analizată ca aspect de tehnică legislativă în noul context legislativ existent. Ca atare, reexaminarea legii trebuie să țină cont de evoluțiile legislative intervenite între timp și să coreleze legea reexaminată cu dreptul pozitiv.

ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

HOTĂRÂRE pentru aprobarea condițiilor de tipărire a buletinelor de vot care vor fi utilizate la referendumul local din data de 18 mai 2025 din comuna Parva, județul Bistrița-Năsăud

Având în vedere Hotărârea Consiliului Local al Comunei Parva nr. 15 din 26.03.2025 privind aprobarea organizării și stabilirea datei referendumului având ca obiect schimbarea categoriei de folosință a unor terenuri din categoria pășune în teren constructibil cu destinații turistice și conexe acestei activități,

observând prevederile art. 15¹ alin. (6) și ale art. 35 din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, cu modificările și completările ulterioare, modelul buletinului de vot pentru referendumul local prevăzut în anexa nr. 1B la aceeași lege, precum și dispozițiile art. 9 alin. (1) din Hotărârea Biroului Electoral Central pentru alegerea Președintelui României din anul 2025 nr. 2H/2025 privind unele măsuri pentru organizarea și desfășurarea referendumurilor locale convocate la aceeași dată cu un tur de scrutin al alegerilor pentru Președintele României din anul 2025,

văzând Decizia Biroului Electoral Central pentru alegerea Președintelui României din anul 2025 nr. 19D/2025 privind stabilirea dimensiunilor buletinelor de vot care vor fi utilizate la referendumurile locale convocate la aceeași dată cu un tur de scrutin al alegerilor pentru Președintele României din anul 2025,

ținând cont de necesitatea asigurării secretului votului alegătorilor care își vor exprima dreptul de vot la referendumul local din data de 18 mai 2025 din comuna Parva, județul Bistrița-Năsăud,

luând în considerare prevederile art. 103 alin. (1) lit. i) și w) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora Autoritatea Electorală Permanentă asigură aplicarea unitară a dispozițiilor legale referitoare la organizarea referendumurilor și veghează la respectarea legii privind organizarea și desfășurarea referendumurilor locale,

având în vedere prevederile art. 62 prima teză din Legea nr. 3/2000, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora această lege se completează în mod corespunzător cu prevederile Legii nr. 208/2015, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile art. 61 alin. (1) din Legea nr. 208/2015, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora condițiile de tipărire a buletinelor de vot se stabilesc prin hotărâre a Autorității Electorale Permanente,

în temeiul art. 104 alin. (1) și (2) din Legea nr. 208/2015, cu modificările și completările ulterioare,

Autoritatea Electorală Permanentă adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă condițiile de tipărire a buletinelor de vot care vor fi utilizate la referendumul local din data de 18 mai 2025 din comuna Parva, județul Bistrița-Năsăud, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Autorității Electorale Permanente,
Vajda Zsombor

Contrasemnează:
Vicepreședinte,
Cosmin-Gabriel Popp

ANEXĂ

**Condițiile de tipărire a buletinelor de vot care vor fi utilizate la referendumul local
din data de 18 mai 2025 din comuna Parva, județul Bistrița-Năsăud**

1. Buletinul de vot are 4 pagini, în format A5 (o foaie A4 pliată).
2. Pe prima pagină a buletinului de vot (prima copertă) se imprimă stema României într-un spațiu grafic de 1,8 x 2,5 cm, sub care se înscriu următoarele mențiuni:
 - 2.1. „ROMÂNIA”;
 - 2.2. „BULETIN DE VOT pentru Referendumul local din data de 18 mai 2025 asupra schimbării categoriei de folosință a unor terenuri din categoria pășune în teren construibil cu destinații turistice și conexe acestei activități”.
3. Mențiunile prevăzute pe prima pagină a buletinului de vot (prima copertă) se tipăresc cu litere corp 24, Times New Roman.
4. A doua pagină a buletinului de vot (prima pagină interioară) va rămâne goală.
5. Pe pagina a treia a buletinului de vot (a doua pagină interioară) se imprimă întrebarea „Sunteți de acord cu schimbarea categoriei de folosință a două loturi de terenuri în suprafață de 25 ha, din categoria pășune în teren construibil cu destinații turistice, din zona Comarnici și Leurdă?”, precum și pătratele, cu latura de 4 cm, cuprinzând afirmația, respectiv negația.
6. Literele care compun întrebarea înscrisă pe pagina a treia a buletinului de vot (a doua pagină interioară) se tipăresc cu corp 24, Times New Roman.
7. Literele care cuprind afirmația și negația din pătratele înscrise pe pagina a treia a buletinului de vot (a doua pagină interioară) se tipăresc cu corp 48, Times New Roman, cu majuscule.
8. Ultima pagină a buletinului de vot (coperta finală) va rămâne goală, pentru aplicarea ștampilei de control a secției de votare.
9. La imprimarea buletinelor de vot se utilizează cerneală neagră.

ACTE ALE CAMEREI CONSULTANȚILOR FISCALI

CAMERA CONSULTANȚILOR FISCALI

HOTĂRÂRE

privind stabilirea modalității de organizare și susținere a examenului de atribuire a calității de consultant fiscal sau de consultant fiscal asistent — sesiunea noiembrie 2025

În baza prevederilor Regulamentului pentru organizarea examenului de atribuire a calității de consultant fiscal sau de consultant fiscal asistent, aprobat prin Hotărârea Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali nr. 9/2024, în temeiul prevederilor art. 11 lit. a¹) din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală, aprobată cu modificări prin Legea nr. 198/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul superior al Camerei Consultanților Fiscali, întrunit în ședința din 31 martie 2025, h o t ă r ă ș t e:

Art. 1. — (1) Examenul de atribuire a calității de consultant fiscal sau de consultant fiscal asistent — sesiunea noiembrie 2025 se desfășoară în sistem online în data de 22 noiembrie 2025.

(2) Procedura de desfășurare a examenului în sistem online se publică pe site-ul Camerei Consultanților Fiscali cu cel puțin 15 zile înainte de data susținerii acestuia.

Art. 2. — Înscrierea la examen și depunerea documentelor aferente se fac exclusiv online, în perioada 13 octombrie 2025-31 octombrie 2025, pe site-ul Camerei Consultanților Fiscali.

Art. 3. — Direcțiile din cadrul aparatului executiv al Camerei Consultanților Fiscali vor duce la îndeplinire prevederile prezentei hotărâri.

Art. 4. — Prezentă hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Camerei Consultanților Fiscali,
Dan Manolescu

București, 3 aprilie 2025.
Nr. 5.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	140 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2025.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

